

af de Udtalelser, der nu fremsættes under Behandlingen her, at komme til Klarhed over, hvordan de forskellige Partiers og navnlig de forsvarsvenlige Partiers Stilling er til vore Ændringsforslag, om vi have nogen Udsigt til at faa dem vedtagne eller ikke. Selv om det nu imidlertid ikke skulde lykkes os at faa dem alle vedtagne, og selv om derfor Forslagene ved Afstemningen her i Folketinget skulde faa et saadant Indhold, at vi ikke kunne anse dem for fyldestgørende — ikke af politiske Grunde, men fordi vi ikke kunne vente, at Sagkundskaben vil give dem sin Tilslutning —, saa vente vi dog at kunne give Lovene vor Stemme, for at Forslagene kunne føres videre, for at de kunne komme til at gennemgaa den Behandling, som er foreskrevet i vor Grundlov, og som de som alle andre Lovforslag bør være Genstand for: En Forhandling ogsaa i det andet Ting med, om saa skulde være nødvendigt, Forhandling i et Fællesudvalg. Vi se meget vel, at vort Forsvar i dets nuværende Tilstand lider af meget betydelige Mangler. Navnlig findes disse Mangler, som det blev fremhævet før af den højtærede Forsvarsminister, i Henseende til Forsvaret af Københavns Søsido og i Henseende til Beskaffenheden og Mængden af de Vaaben og den Ammunition, vi have til Raadighed, og vi se ogsaa meget vel, at de væsentligste af disse Mangler hæves ved den nye Ordning. Vi haabe derfor paa, at det skal blive muligt gennem fortsat Forhandling at naa til en Forstaaelse, og til denne Forhandling tilsige vi i enhver Henseende vor fulde og loyale Støtte.

Paa dette Stadium af Forhandlingerne vil jeg saa blot udtale, at vor Afstemning over de foreliggende Forslag altsaa tilsigter at føre Forslagene videre, men at vi ikke i Enkeltheder binde os overfor en endelig og afgørende Afstemning. Den ærede Ordfører for Udvalget henstillede i Indledningen til sit Foredrag, at det skulde være en fra alle Sider fordragelig Forhandling, vi gik ind til om disse vigtige Lovforslag. En saadan Henstilling kan jeg selvfølgelig i enhver Henseende tiltræde. Han sluttede med at sige, at vi skulde vise Resignation, og han henstillede navnlig til os fra vor Side at vise en saadan Resignation. Jeg vil sige, at vi ere rede til at vise Resignation. Men det kan selvfølgelig ikke være et Krav, der stilles alene til os; det er et Krav, der maa stilles til alle de Grupper, der overhovedet føle det som en Pligt ifølge det Ansvar, vi have for Landet og dets Fremtid, at søge at komme til en

Overenskomst, til en Forstaaelse, og hvor der fra anden Side vises Resignation — og det vil være fornødent —, der skulde ogsaa vi være villige dertil. Det, haaber jeg, vil ske, og dette Haab skal fra vor Side ikke blive gjort til Skamme.

Slengerik: Jeg har før haft Lejlighed til, naar jeg talte efter det ærede Medlem, der nu satte sig, at ytre min Forundring over et eller andet, han sagde. I Dag giver han mig Lejlighed til at ytre min Forundring over noget, han ikke sagde. Den ærede Ordfører for Udvalget, der er Reformpartiets Mand, ønskede jo — endogsaa i blomstrende Udtryk — Ministeriet Velkommen, og jeg lagde Mærke til, at ogsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) havde nogle Ord tilovers for Ministeriet. Det undrer mig noget, at det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) ikke havde et Ord til Hilsen til dette Ministerium. Dersom det ærede Medlem fra Frederiksværk og hans Partifæller — jeg siger udtrykkelig Partifæller, ikke Meningsfæller, for nu er det jo ogsaa galt i den Lejr — ikke vil ønske Ministeriet Velkommen, og dersom de i det hele taget ikke mene, at Ministeriet er velkomment, saa faar dette Ministerium kun et kort og trangt Liv. Men jeg troede, at Forholdet var det, at dette Ministerium var ganske særlig velkomment hos de Herre af Højre. Det kan jo ogsaa være, at det er det; det stille Vand har den dybe Grund, og fordi det ærede Medlem ikke udtaler det, kan han jo udmærket godt føle det.

Jeg vilde ogsaa gerne sige et Par Ord i Anledning af, at vi have faaet et nyt Ministerium. Men jeg hører dog ikke til dem, der, fordi vi have faaet et nyt Ministerium, straks glemmer det gamle. Vi have ikke en Gang rigtig faaet Lejlighed til at tage Afsked med det gamle Ministerium. Jeg ved ikke, hvordan det er, men jeg tror, den højtærede Forsvarsminister frister mig til en Gang imellem at sige Sprikvorter paa Latin. Jeg har hørt den højtærede Forsvarsminister bruge Latin ved saadanne Lejligheder, og jeg har glædet mig, naar han har talt Latin. Det ligger maaske i, at den højtærede Forsvarsministers latinske Sprikvorter ere absolut meget bedre end hans danske, og det ligger maaske igen i, at de danske laver han selv, men at han neppe er saa ferm i Latinen, at han kan tillade sig at lave de latinske selv. Men jeg vil i An-